

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π. Λοιπὸν τὸ Ἴσοζύγιον ἀλήθεια εἶναι ψεῦμα;
 Φ.—Θαροῶ πῶς τὸ παρέσυρε τοῦ Θεοδώρου τὸ ρεῦμα.
 Π.—Τί ἐννοεῖς;
 Φ.— Νά! ἐννοῶ πῶς εἶναι καὶ ἀλήθεια, ἀλλὰ συγχρόνως ἐννοῶ πῶς εἶναι κολοκύνθια.
 Π.—Μὲ ἄλλους λόγους, Φασουλῆ, πιστεύεις ναὶ ἢ οὐ; μὴ μὲ παιδεύης ἄδικα γὰρ ὄνομα θεοῦ.
 Φ.—Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπίστευσα καὶ μὲ ψυχὴν καὶ σῶμα, ἀλλ' ὅταν ὁμοῦ ἀνοιξοῦν ὁ Θεοδώρου τὸ στόμα, τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐκλόνησε ὀλίγον καὶ λυπημένος καὶ σκυφτός ἠσκήθηκα νὰ φύγω. Κι' ὁ Καρυπᾶνος ἐνταυτῷ μ' ἐκλόνησε τὴν πίστιν καὶ τώρα πρὸς πεποιθήσιν δὲν ἔχω ἐλαχίστην, ἀλλὰ κι' ὁ Σωτηρόπουλος μὲ τόνον ἀπενεκταῖον ἐπήνεγκε ἵσῃν πίστιν μου ἐν τραῦμα τελευταῖον. Ἐν τούτοις ὁ Σιμόπουλος τρεῖς ὥρας ὁμιλήσας, σαφῶς δὲ τὰ καθέκαστα κι' ἐντέχνως ἀναλύσας, ἀμέσως μὲ κατέστησε τῶν συμβαινόντων μύστην καὶ πάλιν μ' ἐπανέφερε ἵσῃν πρώτην μου τὴν πίστιν.
 Π.—Ὅστε πιστεύεις, Φασουλῆ, πῶς καὶ περισσεύει.
 Φ.—Καθόσον ὁ Χαρίλαος Τρικούρης ρητορεύει ἢ ἄλλος ρήτωρ τῆς γνωστῆς Ὑπουργικῆς μερίδος, πιστεύω εἰς τὴν πρόοδον καὶ δόξαν τῆς πατρίδος, πιστεύω Ἴσοζύγιον πῶς ἔχομεν τρώντι, ἂν καὶ δὲν ἔχωμε παρὰ νὰ ξύσωμε τὸ δόντι, πιστεύω σὲ περισσεύμα καὶ καὶ παραπάνω καὶ πῶς θὰ γίνεταί παρὰ ἐκεῖνο ποῦ θὰ πιάνω. Ἄν ὁμοῦ—ὁ μὴ γένοιτο!—ὁ Δεληγιάννης πάλι, καθὼς μᾶς ἐφοβέρισε, καινούριον λόγο βγάλη, ἢ ἂν ὁ Σωτηρόπουλος καθὼς κι' ὁ Καρυπᾶνος, ἢ ἄλλος τις, βρὲ Περικλῆ, ἐπιφανῆς ἢ νάνος, διὰ τὸ Ἴσοζύγιον ἐκ νέου ρητορευοῦ φοβοῦμαι μήπως ριζηδὸν τὴν πίστιν μου σαλεύσῃ, ὡς ποῦ μ' ἐπιχειρήματα καὶ γνώμας ἐναντίας νὰ γίνω θῦμα πίστεως καθὼς καὶ ἀπιστίας.
 Π.—Ἄλλὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ, τὸν νοῦ σου δὲν μαζεύεις, νὰ πάρῃς μιὰν ἀπόφασιν καὶ ὄχι νὰ χαζεύῃς; Κροῖμα, κατῆμενε, ποῦγινες κι' ἱππότης τοῦ Σωτήρος, ἀφοῦ στερεῖσαι σκέψους, βουλής καὶ χαρακτῆρος. Γιατί, μωρέ, γὰρ τίποτα δὲν ἔχεις πεποιθήσεις; γιατί δὲν θέλεις σύστημα καὶ σὺ ν' ἀκολουθήσῃς; γιατί εἶσαι ἄλλοπρόσαλλος κι' ἀπόφασιν δὲν πέρνεις καὶ ποτε σ' ἕνα σύστημα καὶ ποτε σ' ἄλλο γέρνεις; γιατί νὰ βασανίζεσαι μὲ ἀμφιβόλους σκέψεις; γιατί δὲν θέλεις εἰς αὐτὸ κι' ἐκεῖνο νὰ πιστέψῃς; γιατί νὰ εἶσαι ἀπαθής, στρουφνός καὶ σαστισμένος; γιατί δὲν ἔχεις, μασκαρᾶ, τὴν τόλμην καὶ τὸ σθένος νὰ πῆς ἵσῃν τὸ Ἴσοζύγιον πιστεύω δίχως ἄλλο, ἢ δὲν πιστεύω εἰς αὐτό, ἢ ὅτι ἀμφιβάλλω; γιατί εἶσαι ἀνεμόμυλος καὶ ἤξεῖς οὐκ ἀφήξεῖς;

- γιατί δὲν λὲς τὴν ψῆφον σου ποῦ σκέπτεσαι νὰ ρίξῃς; γιατί δὲν λὲς ποιὸν Δήμαρχο σκοπεύεις νὰ συνδράμῃς καὶ τέλος πάντων νὰ μᾶς πῆς τί διάβολο θὰ κάμῃς; Καὶ δὲν εἰξεύρεις σφαλῆρα πῶς εἶναι δοξασία τὸ πολιτεύεσθαι παντοῦ ἐν ἀνεξαρτησίᾳ; Ἄτιμος ἔστω ἀληθῶς καὶ στίγμα ἵσῃν πατρίδα ὅστις μὲ μιάν, Φασουλῆ δὲν τάσεται μερίδα. Τοιαῦτα ἔλεγε σοφᾶ ὁ νομοθέτης Σόλων, ὁποῦ μέγαλον ἔπαιξε εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ρόλου. Τοιαῦτα ἔγραφε προχθὲς παρόμοια συντόμως καὶ ὁ Εὐρωτάς ὁ γνωστός ἵσῃν φύλλον τοῦ Α.Ι. [ὦ ν ο ς .
 Γι' αὐτὸ μὴν εἶσαι, Φασουλῆ, ὡσάν κυράτσι βρωμα καὶ ἀπαιτῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ συνταχθῆς μὲ κόμμα κι' ὅταν καμμιὰ ἐρώτησι γὰρ τίποτε σοῦ κάνω ὀριστικὴν ἀπάντησιν ἀμέσως νὰ λαμβάνω. Νὰ μὴ μοῦ λὲς ἐξέτασι, βρὲ Περικλῆ καὶ κροῖνε, μὰ νὰ μοῦ λὲς ὀριστικῶς πῶς εἶναι ἢ δὲν εἶναι. Δι' ὅλα τὰ συμβαινόντα νὰ πάψῃς τὴν μουρμουρα κι' ἢ νὰ τὰ βλέπῃς φωτεινά, ἢ νὰ τὰ βλέπῃς σκοῦρα. Ὅποταν δὲ τὸ κόμμα σου τὸ κράτος διευθύνῃ νὰ λέγῃς ὅτι ἀφθονὸν περισσεύμα θὰ μείνῃ, ὁποῦ δ' ἔξω, Φασουλῆ, θὰ εἶναι τοῦ νυμφῶνος, ὁ κόσμος νὰ σοῦ φαίνεται ὡσεὶ κοιλὰς κλαυθμῶνος, νὰ λὲς πῶς ἀπειλούμεθα ὑπὸ χρεωκοπίας κι' οὐδὲ νὰ βλέπῃς πούθεν ἀελπίδα θεραπείας. Ἐλεύθερα παραίτησε τὴν γλῶσσαν σου νὰ τρέξῃ, δύο καὶ δύο τέσσερα, τρία καὶ τρία ἔξη. Παραίτησε εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ὕψος τὸ βλακῶδες, ἄς παύσῃ τὸ ἀμφίβολον καὶ τὸ αἰνιγματῶδες, αὐτὰ τὰ ἔτσι καὶ ἄλλοιῶς, αὐτὰ τὰ τρίτσα-κάτσα, ἄς πάψῃ πρὸς τοὺς μορφασμοὺς ἢ ἀπὴν σου φάτσα, ἀλλέως σοῦ ὀρκίζομαι μὰ τὸν χρυσοῦν Αἰῶνα, μὰ τοὺς ὑπερμαχῆσαντας ποτὲ εἰς Μαραθῶνα, μὰ τοὺς προκινδυνεύσαντας ἐπάνω εἰς τὴν Κοῦτρα, πῶς θὰ σοῦ σπάσω, Φασουλῆ, μιὰ καὶ καλὴ τὰ μούτρα.
 Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, ὅσο κι' ἂν προσπαθῆσω, δὲν εἰμποροῦ, μὴν σὲρ αἰεὶ, νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Σκεφθῆτε ὅτι ἵσῃν θνητῶν ἀνήκω τὴν ἀγέλην, πῶς εἶμαι ἀνθρώπος κι' ἐγώ, ἀλλὰ πρὸ πάντων Ἕλληνας καὶ ὡς τοιοῦτον εἰς θεὸν καὶ Μαιμωνᾶν δουλεύω καὶ εἰς τοὺς δύο ἀπιστῶ καὶ εἰς τοὺς διὰ πιστεύω. Καλὸν μὲν τὸ συντάσσεσθαι μ' ἕνα καὶ μόνον κόμμα, ἀλλὰ πολὺ καλλίτερον μοῦ φαίνεται ἀκόμα τὸ τάσσεσθαι καὶ μετ' αὐτῆς κι' ἐκείνης τῆς μερίδος καὶ ξεπατόνειν μὲ τῆς διὰ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος. Δι' ὅπερ, φίλε Περικλῆ, θὰ εἶμαι ὅπως πρῶτα καὶ βράζω καὶ τὸν Σόλωνα καὶ σέ καὶ τὸν Εὐρωτά.
 Π.—Ὅρσε λοιπὸν ἵσῃν ράχην σου ἀτράντακτο στηλίτση, γιατί μὲ παραφούρικες ἀλήθειαι, κασιδιάρη.